

SABRINA

OF: DE VROUW VAN DE WERELD

(SABRINA FAIR)

Blijspel in vier bedrijven

door

SAMUEL TAYLOR

vertaling

Nel Bergmans-Withaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SABRINA OF: DE VROUW VAN DE WERELD - SABRINA FAIR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **SAMUEL TAYLOR** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen of te innen.**

Sabrina of: de vrouw van de wereld (Sabrina Fair)
Blijspel van Samuel Taylor, werd in de vertaling van Nel Bergmans-
Withaar, onder regie van K. Arnoldi, decor Friso Wiegiersma, op 30
oktober 1954 in de Stadsschouwburg te Arnhem gebracht door de
Toneelgroep "THEATER".

PERSONEN:

MAUDE LARRABEE

LINUS LARRABEE

LINUS LARRABEE JR.

DAVID LARRABEE

SABRINA FAIRCHILD

TOM FAIRCHILD

JULIA WARD MCKINLOCK

GRETCHEN LARRABEE

PAUL D'ARGENSON

MARGARET

VIER JONGE MENSEN - kan gedubbeld worden

De plaats van handeling is een huis aan de Noordkust van Long
Island, ongeveer een uur van New York City.

EERSTE BEDRIJF: Een Zaterdagmiddag in september.

TWEEDE BEDRIJF: Vrijdagavond, twee weken later.

DERDE BEDRIJF: De volgende morgen.

VIERDE BEDRIJF: Vlak daarna.

BIJ HET OPGAAN VAN HET DOEK:

De muziek, die luchtig is en vrolijk, heimwee wekkend en achttiende-eeuws, sterft weg, totdat ze bijna onhoorbaar wordt. Het toneel is donker. Langzaam verschijnt er een lichtvlek en daarin staat een meisje in een eenvoudige jurk, zo'n meisje, dat eruit ziet, alsof ze op het punt staat om naar een fuif je te gaan voor kinderen van een jaar of zestien.

HET MEISJE SPREEKT:

Er was eens

Een meisje, dat woonde in een deel van Amerika, dat
De Noordkust van Long Island wordt genoemd,
Niet ver van New York.

Dat hele kleine meisje woonde op een heel groot landgoed.
Het huis op het goed had vele kamers en vele bedienden;
En in de garage waren vele wagens,
En buiten op het water waren vele boten.

Er waren tuinlieden in de tuinen,
En een chauffeur om de auto's te besturen,
En een botenbaas, die de boten uit het water haalde in de
herfst,

En hun bodems afschrapte in de winter
En ze terugbracht in de lente.

Door de ramen van haar kamer
Kon het meisje uitzien op een overdekte tennisbaan
En een openlucht-tennisbaan; een overdekt zwembad
En een openlucht-zwembad

En een vijver in de tuin voor de goudvissen.

't Leven was prettig hier,

Want dit was ongeveer zo dicht bij de Hemel als men komen
Op Long Island.

Maar op een dag werd het meisje volwassen

En ging verder dan de muren van het landgoed

En ontdekte de wereld. *(het licht knijpt uit; het meisje verdwijnt;
de muziek is weg)*

EERSTE BEDRIJF

Het décor stelt een ommuurde tuin voor. Het landhuis, waaraan de tuin grenst vormt de linkerwand van het décor, met een flauwe hoek naar links voor. Achter links, op ongeveer twee derde, springt het huis naar rechts uit en loopt dan verder naar achteren. Dit uitspringende gedeelte is een kamertje, dat als bar wordt gebruikt, het komt uit op de grote zitkamer van het huis. De parterre-verdieping van het huis ligt hoger dan de tuin en komt uit op een terras, dat ca. 3 voet hoger is dan de tuin. De brede stenen trap, die van het terras naar de tuin leidt past in het uitspringende gedeelte van het huis en loopt van de buitenmuur van de bar een voet of 6, 8 naar voren, waar ze wordt afgesloten door een sierlijke, ijzeren balustrade. Tegenover de toeschouwers is een deur van het terras de bar in en bredere openslaande glazen deuren leiden in de linkerwand naar de hoofdvleugel van het huis. De muren zijn van rode baksteen en geven de indruk te behoren aan een fraai exemplaar van een landhuis in Georgiaanse stijl. Deze ommuurde tuin is eigenlijk een zitkamer in de open lucht; in West-Amerika zou hij een patio genoemd worden. Achter loopt een laag rood muurtje, afgedekt met grijze leisteen, van de hoek van het huis, met een flauwe hoek dwars over het toneel en dan naar rechts. Enigszins rechts van het midden wordt de muur onderbroken door een brede opening, die doorgang geeft naar de tuinen van het goed. Achter de opening zijn twee uit elkaar lopende paden, het ene leidt links naar de tuinen, het andere naar rechts door de tuinen heen en dan de heuvel af naar het botenhuis. Wij kunnen slechts het begin van deze paden zien, want wij bevinden ons op een hoogte. Achter de stenen muur zijn heesters en bomen; daarachter de lucht en hier en daar een blik op Long Island Sound. Het décor gaat naar rechts over in het tennisveld en de garages. Daar deze tuin — deze binnenhof — een verzamelplaats is van de familie, is het aanwezige meubilair mooi en degelijk gemaakt en het geeft blijk bestemd te zijn voor langdurig gebruik. Wij bevinden ons aan de rand van Long Island Sound, ongeveer een uur van New York City. Het is een zaterdagmiddag in september, kort na de lunch; een heldere, warme dag, met die prikkelende opgewektheid in de lucht, die typerend is voor de zeekust en het begin van de herfst. Bij het opgaan van het doek lijkt het of het toneel onbewoond is, maar dan ontdekken wij de gestalte van een vrouw op een chaise longue, van wie het bovenlichaam voor ons en voor de zon is beschermd door een zonnescherm, dat ver naar beneden is getrokken. Om

onmiddellijk alle gedachten aan geheimzinnigheid te verjagen, willen wij verklaren, dat 't Julia Ward McKinlock is, een vrouw van 58, die — zoals wij spoedig zullen zien — lelijk, gezet en vierkant is, met steil grijs kortgeknipt haar en een alledaags vierkant gezicht, waaruit intelligentie spreekt en een aanduiding, dat zij vaak goed geluimd is en altijd op haar *qui vive*. Op het ogenblik zijn haar voeten haar meest in het oog lopende kenmerk. Na korte tijd komt Maude Larrabee uit de tuin aanslenteren en verschijnt in de opening in de stenen muur midden achter. Ze is van Julia's leeftijd en net als Julia is ze een vrouw van gratie en charme en vastbeslotenheid. Maar daar eindigt dan ook de gelijkenis. Maude Larrabee is heel haar leven een gevierde schoonheid geweest en op haar 58ste geeft ze geen tekenen van bereidheid om van dit privilege afstand te doen. Ze is blond en heeft blauwe ogen met een opgewekte, jolige blik en haar glimlach is een meeslepend effectvolle mengeling van lach en spijt. Ze is slank met een dun middel en haar gang is rechtop en elegant, waardoor ze groter lijkt dan zij is. Als ze spreekt, kijkt ze iemand met een rechtstreekse, open blik in haar wijd-open ogen aan, waardoor elke opmerking die zij maakt veel gewichtiger lijkt dan ze in werkelijkheid is en waardoor elke nieuwe belevenis van haar — om zo te zeggen — wordt tot iets nieuws onder de zon. Die groot-open ogen en die indrukwekkende rechtstreeksheid zijn voor haar een onmetelijke hulp geweest om haar wereld, te regeren. Nu blijft zij, terwijl zij met een mandje vers geplukte chrysanten binnenkomt, instinctmatig staan om een effect te creëren; maar wanneer ze geen ander menselijk iets ontwaart dan het benedenste deel van Julia's lichaam, loopt zij naar de chaise longue toe en tuurt onder het zonnedoek.

MAUDE: O! Je bent wakker! Zeg Julia, dat mag niet. *(ze komt overeind en duwt het zonnescherm naar omhoog en naar achteren)* Hemel nog toe, ik schrok me dood, toen ik die ogen van jou naar mij zag staren. Je leek wel een mol onder dat ding.

JULIA: Ik voelde me ook als een mol. Ik begon me juist in te graven.

MAUDE: Hoe ver, Julia? Zijn ze niet mooi? Ik heb nooit van najaarsbloemen gehouden — ze maken je van streek — maar ik ben de enige in het land, die deze heeft. *(ze loopt over, om het mandje bloemen op het terras neer te zetten)* Een neef van John-de-tuinman heeft ze uit Japan weten te smokkelen en stel je voor, het had hem zijn leven kunnen kosten, maar ze zijn het waard! *(vaag)* Het schijnt, dat het bloemen zijn uit eh... Hemelse Shinto

Tuin of een eh Verheven Shogun, offe... dinges. Ik heb hem er vijf dollar voor gegeven. Hoe ver had je je ingegraven, Julia? Tot toen ons hart nog jong en vrolijk was in Wellesley?

JULIA: Niet zo ver terug.

MAUDE: Dat was niet zó ver terug. *(ze loopt terug om de plaid over Julia's voeten recht te leggen)*

JULIA: Tot toen mijn hart jong en vrolijk was, in Parijs.

MAUDE: Dat is ver genoeg. *(met een glimlach vol herinneringen)* Ik heb jou die jaren in Parijs altijd benijd, Julia.

JULIA: Met recht. Het waren heerlijke jaren.

MAUDE: De beste jaren van je leven?

JULIA: Ja.

MAUDE: O! Ik maakte maar een grapje. Waren ze dat werkelijk, Julia?

JULIA: Ja. Alles, wat ik ooit gewenst had dat me zou overkomen, is me toen overkomen.

MAUDE: Alles?

JULIA: Ja!

MAUDE *(met een ondeugend glimlachje van plezier, terwijl ze op haar gemak naast de chaise longue gaat zitten):* Maar Julia, dat heb je me nooit verteld!

JULIA: Je hebt het me nooit gevraagd.

MAUDE: Voor de dag ermee. Ik ben veertig jaar lang je beste vriendin geweest; je kan het me nu vertellen.

JULIA: Ik ben nog te jong en er zijn nog te veel mensen in leven. Vraag het me maar over een jaar of tien.

MAUDE: Je zit op te scheppen. *(ze ontdekt het flesje medicijn, dat op de grond staat)* Heb je je drankje ingenomen?

JULIA: Ik heb het niet nodig.

MAUDE: Onzin! Waar is de lepel? *(Julia haalt de lepel van haar schoot tevoorschijn. Maude schudt het flesje heftig)*

JULIA: Maude, ik voel me uitstekend en ik ben volkomen hersteld van een onbeduidende operatie.

MAUDE: Zoiets als een onbeduidende operatie bestaat niet. Elke opening, kerf, snede, gapende wonde of prik in het menselijk lichaam, die daar niet door God is gewild, is een godslastering en een grote ramp.

JULIA: Jij hebt gaatjes in je oren laten prikken, toen je achttien was.

MAUDE: Ik was een dwaas, slecht meisje. *(ze neemt het potlood uit Julia's handen en legt het naast zich)* En Julia, ik heb je gevraagd om helemaal geen werk te doen, terwijl je hier bent.

JULIA: Ik heb een tijdschrift, dat er uit moet.

MAUDE: Maar jij bent de redactrice! Waarom kan je de anderen het werk niet laten doen? Je bent hier om beter te worden en nergens anders voor. En, je moet toegeven, dat dit de plaats is om het te doen.

JULIA: Dat is het zeker. Voor een vrouw, die haar leven doorbrengt met het op en neer rennen van Madison Avenue, lijkt dit of je de sluiert hebt aangenomen. Je bent werkelijk veilig achter deze muren, Maude. De wereld kan je nooit te pakken krijgen.

MAUDE: Kom Julia, je vindt het heerlijk om hier te komen. Zeg, dat het zo is.

JULIA: Natuurlijk is dat zo. Het is altijd plezierig om ergens te logeren, waar er meer bedienden zijn dan mensen. En nu schenk je of een lepel van dat spul in, óf je gooit het weg. *(Maude lacht en schudt het flesje opnieuw)*

MAUDE: Goed, m'n lieverdje. Nu moet je boeten voor al die heerlijke losbandige jaren in Parijs. Hoe kwam je ertoe daaraan te denken?

JULIA: Parijs? Ik weet het niet. *(ze zit even te piekeren)* Dat meisje.

MAUDE: Welk meisje?

JULIA: Het dochttertje van je chauffeur. Je zei, dat ze vandaag terug zou komen uit Parijs.

MAUDE: O, Sabrina. Vreemd idee, dat Sabrina vijf jaar in Parijs heeft gewoond.

JULIA: Ik lag me af te vragen, wat het voor haar geweest zal zijn.

MAUDE: Niet wat het voor jou was, daar kan je zeker van zijn. Sabrina was een ernstige kleine muis, een echte boekenwurm. Eerst heeft ze met de allerhoogste lof het een of andere kleine Women's College doorlopen en daarna is ze om de onmogelijkst verkeerde redenen naar Parijs gegaan. Er is tegenwoordig zo weinig romantiek bij de jongelui, heb je dat bemerkt, Julia? En zo weinig vrolijkheid. *(ze steekt de lepel medicijn in Julia's mond. Julia trekt een vies gezicht. Maude over naar tafel voor links om een glaasje water in te schenken uit de thermosfles)* Jij bent indertijd naar Parijs gegaan in de romantische hoop, dat alles wat je verlangde ook zou gebeuren. En het gebeurde. Sabrina is naar Parijs gegaan om de kaartsystemen bij te houden op een van die Amerikaanse projecten, die de wereld redding moeten brengen en die "NATO" of "Shape" genoemd worden. Echt iets voor ons Amerikanen om een instelling, die redding aan de wereld moet brengen SHAPE te noemen! Ik kan er alleen maar een filmster in zien, die in een laag uitgesneden badpak voorover buigt.

JULIA: Een democratisch gebaar. (*Linus Larrabee Jr. verschijnt in de middendoorgang van de achtermuur. Hij is achter in de dertig, goed gebouwd, ziet er gezond uit en beweegt zich gemakkelijk*)

LINUS: Hoe voelt U zich, Tante Julia?

JULIA: Tip top. (*hij slentert over de bovenkant van het terras naar de bar. Linus is helemaal niet knap in de conventionele betekenis van het woord, maar zijn gelaatstrekken zijn krachtig en uitdagend en hij geeft een aantrekkelijk gevoel van kalmte en rust en reserve.' Het is of hij zich altijd inhoudt en zijn lachen voor zichzelf bewaart om er alleen van te genieten. Hij is zich van zijn macht en zijn capaciteiten bewust; er is heel wat voor nodig om hem uit zijn evenwicht te brengen. Hij is gekleed in witte zeilschoenen, een oude grijze broek (flanel) en een zeer oud en veel gedragen marineblauw zeiljasje. Zijn overhemd is wit, maar er is geen das. Op zijn hoofd een oude blauwe zeilpet*)

MAUDE: O, Linus. Ik dacht, dat jij op de Sound zat.

LINUS: Ik ben bezig geweest met het optuigen van de boot.

JULIA: Hoe is het in zaken, Linus?

LINUS: De zaken gaan best. Hoe gaan ze bij U?

JULIA: Kan niet beter. Ik heb laatst in Fortune een artikeltje gelezen over jou. Er stond in, dat jij organisatorisch know-how bezit.

LINUS: Ik wist niet, dat het te zien kwam. Ik zal er met mijn kleermaker over moeten spreken. (*hij loopt de bar in*)

MAUDE (*terwijl ze over loopt met glaasje water*): Wel, wel, wat een Vereniging van Wederzijdse Bewondering. Julia, wist jij, dat hij uit Zuid-Amerika is komen terugvliegen, zodra hij hoorde, dat je in het ziekenhuis lag?

JULIA: Je weet nog niet de helft. Elke keer, dat ik op mijn andere zij ging liggen, had hij weer vier dokters meer om me heen staan. Ik moet wel de duurste incisie hebben, die de geschiedenis ooit heeft gekend. Ik geloof, dat het die dokter uit Boston is, die de jackpot gewonnen heeft.

MAUDE: Ik geloof niet, dat Linus voor iemand anders dan jou zijn zaken in de steek zou hebben gelaten, Julia.

JULIA: Of voor jou. Of zijn vader. Of zijn broer. Denk niet min over je oudste zoon, Maude. Hij maakt misschien niet zozeer deel uit van de familie, maar hij zal altijd klaar staan, als je hem nodig hebt.

MAUDE: Ja, ik weet het. Maar is het niet eigenaardig, Julia. David is zo volkomen mijn kind; Linus heeft nooit bij mij gehoord. Linus behoort aan niemand. Ik heb altijd het gevoel gehad, dat hij een atavistisch product is van de een of andere vrije, onafhankelijke Larrabee, die uit Newburyport is weggezeild, om in de

slavenhandel te gaan en die er waarschijnlijk nog dranksmokkelaar bij was ook.

JULIA: Is hij vaak hier geweest de laatste tijd?

MAUDE: Och, hij komt met het weekend over om te zeilen, als hij in de buurt is tenminste. En bij familiediners is hij altijd present. *(uit het huis komt geroep van een gebiedende mannenstem: "Maude! Maude" en dan verschijnt Linus Larrabee Sr. op het terras. Hij is achter in de zestig, een magere, tenger gebouwde man met een bijzonder aantrekkelijk uiterlijk. Daar hij vele jaren geleden de belangstelling voor de meeste facetten van zijn leven heeft verloren, is hij nogal eens vaag omtrent gebeurtenissen in het heden, die hem niet rechtstreeks aangaan en is hij hoe langer hoe zwijgzamer geworden. Vaak vervalt hij in een abrupt stilzwijgen, dat hij even abrupt weer verbreekt. Zijn houding is buitengewoon goed. In wezen is hij een hoffelijk en minzaam mens)*

LARRABEE: Maude! Waar voor de duivel zit Fairchild?

MAUDE: Hij is iemand van de trein halen.

LARRABEE: Hij weet, dat hij me naar een begrafenis moet brengen.

MAUDE: Ja, lieverd. Hij zal zo wel terug zijn.

LARRABEE: Ik houd er niet van om te wachten.

MAUDE: Toe Linus, je hoeft alleen maar naar Oyster Bay. En die begrafenis is niet vóór vier uur.

LARRABEE: Ik wil een goede plaats hebben.

JULIA: Hoeveel begrafeningen van de week, Linus?

LARRABEE: Twee. Het is een verdomd schraal weekje geweest.

JULIA: Jammer, dat je vandaag niet dubbel hebt kunnen bezetten.
(Linus komt uit de bar)

LARRABEE: O, Linus, Rodney Williams gaat de "Frolic" verkopen. Ik heb gezegd, dat jij er wel wat voor zou voelen.

LINUS: Maar vader, wat moet ik met een honderd en zes voets-jol beginnen?

LARRABEE: Waarom zou jij geen honderd en zes voets-jol bezitten?

JULIA: Dat is een goeie vraag.

LARRABEE: Het is een heel goede vraag, Julia. Waarom zou deze wereld waarin wij leven ons beschaamd maken de dingen te bezitten, die wij ons kunnen veroorloven?

JULIA: Ik sta op het Vijfde Amendement.

LARRABEE (tegen Linus): Ik heb tegen Rodney gezegd, dat wij er morgen de hele dag met hem op uit zouden gaan.

LINUS: Ik heb zaken-afspraken morgen, vader.

LARRABEE: Morgen is het zondag.

LINUS (*glimlachend*): Ik werk wel eens op zondag ook. Maar ik zal u zeggen, wat ik met u ga doen. Morgenochtend ga ik er met u op uit in de sloepen en dan zeilen wij om het hardst de baai rond, dan kunt u bewijzen, dat u nog steeds de beste zeiler van Long Island Sound bent.

MAUDE (*opgewekt*): Ja Linus! Dat zal je prettig vinden!

LARRABEE: Ik meen het ernstig. De “Frolic” is de mooiste jol van de Oostkust. Ik zie niet graag, dat alle grote boten van de Sound door buitenstaanders worden opgekocht. Je behoort een gevoel van verantwoordelijkheid te hebben voor deze dingen.

LINUS: Het spijt me, vader.

LARRABEE: Wat heb je morgen te doen, dat zo gewichtig is?

LINUS: Och... zaken.

LARRABEE: Zijn het die plastic dingen?

LINUS (*plotseling scherp op zijn hoede*): Van wie hebt u dat gehoord?

LARRABEE: Fisher Boyd. Hij vroeg me of het waar was.

LINUS: Wat hebt u gezegd?

LARRABEE: Dat ik het niet wist.

LINUS: Dat is prachtig. (*hij slentert weg*)

LARRABEE: Ik zou graag weten, van tijd tot tijd, wat er omgaat in de maatschappij, die mijn naam draagt. Is het waar?

LINUS: Ik heb liever, dat u kunt blijven zeggen, dat u het niet weet. (*Larrabee over naar hem*)

LARRABEE: Is dat al het antwoord, dat je van plan bent te geven?

LINUS: Ja. (*stilte*)

LARRABEE (*kalm*): Het spijt me te ontdekken, dat je wantrouwen in de wereld zich uitstrekt tot je vader. Ik wil de terechtwijzing aanvaarden, omdat ik er niets aan kan verhelpen. Ik wil je zeggen, dat jij in mijn wereld bewonderd wordt om de dingen die je doet, maar niet om de manier, waarop je ze doet. (*hij draait zich om en gaat het huis binnen*)

MAUDE: Linus.

LINUS (*kwaad op zichzelf*): Het spijt me, het spijt me, ik zal het weer goed maken. (*snel gaat hij zijn vader achterna het huis in. De twee vrouwen kijken elkaar aan*)

JULIA: Niets ernstigs.

MAUDE: Nee, zo doen zij zelfs bij een spelletje schaak. Maar ik wilde wel, dat ze het niet deden. Eigenlijk is hij trots op zijn zoon. Maar hij heeft een hekel aan het woord “meedogenloos”. En het wordt zo gauw gezegd. (*ongeduldig kijkt ze in de richting van de garage*) Ik wou, dat Fairchild maar kwam.

JULIA: Ken ik haar?

MAUDE: Wie?

JULIA: Het meisje. Dat dochttertje van Fairchild.

MAUDE: Sabrina? Ik weet het niet? Of je je haar nog herinnert? 't Zou eigenlijk moeten. Ze heeft hier heel haar leven gewoond, boven de garage. Fairchild is dertig jaar lang onze chauffeur geweest. Natuurlijk ken je haar, Julia. Zo'n tanig, mager wezentje, dat schichtig om een hoekje verdween, als ze jou zag aankomen. Heel timide en verlegen, bijzonder intelligent en, als ik me goed herinner, ontzettend atletisch. Tenminste, ze besteedde vroeger zowat al haar tijd aan het klimmen in bomen. Waarvan zou dat een teken zijn, denk je?

JULIA: Het een of andere vitamine-tekort. Waarom komt ze naar huis?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto